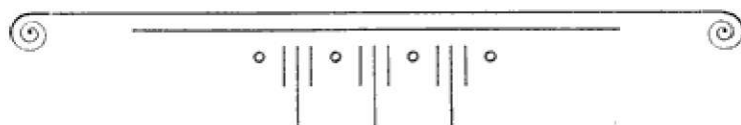

LJUBLJANSKI ZVON

Iz pesmi Kazimirja Radiča.

1.

Enkrat, enkrat samo naj tvoje In pod poljubom tvojim vročim
me bele objemo roké! ugasnem naj in skoprnim,
En sam poljub iz duše čiste da onkraj groba, devče zorno,
pritisni mi na ustne te! zbežim na varne kraje ž njim.

V semenu tvojega poljuba
bom k novemu življenju vzklik
in kakor cvet se živobojen
visoko pod nebo razvil.

2.

Igriv bi rad bil val potočka, Ko greš k izpovedi, predraga,
ko koplješ se, dekle lepó, izpovednik bi tvoj bil rad,
da božal bi ti ude mehke, da gledal srečen v dušo čisto
poljubljal belo bi telo. bi tu na zemlji vsaj enkrat.

3.

Poberi ulična se jata! Pod jasnosinjimi nebese
Ni tvojega sveta mi mar, najlepši vrt je razprostrt,
jaz sam sem nov si svet ustvaril, na vrtu roža govoreča,
jaz sam na njem sem gospodar: in vrt le meni je odprt.

Nebes nad njim se dvoje vzpenja, Pravljice roža mi šepeče,
obojim ljubljén bog sem jaz. iz nje jaz srebljem sladki med ...
In kdo v nebesih dveh kraljuje Pod vrtom krita z večnim snegom
tako, bogovi, izmed vas? ravan se širi v nedogled.

Samoten potnik blodim pozno
krog hribčkov dveh na snežnih tleh,
začarani v belino snežno
brstita roži na vrhéh.

In levi hribček kakor Etna
se dviga z ognjeniških tal,
ah, in pod njim Hefajst verige
svobodi moji je skoval . . .

In vendar ljubim svet čarobni,
to srečo svojih mladih sanj;
ves kras in čar je moj na veke,
pristopa drugi nima vanj.

Udano štiri bele kače
ga čuvajo mi noč in dan;
dve stražita na vzhod in zahod,
a drugi dve na južno stran.

4.

Po prstih, tiho in oprezno
približam se pred nje dverí,
odprem — ni ključa obrnila,
srce se čisto ne boji.

Prodira skozi okno mesec,
obseva rožno ji glavó,
krog nje se morje las razliva,
blesti blazina se pod njo.

Kipeče dvigajo se prsi,
odprta usta so napol . . .
Duhti iz njih molitev morda
proseče gor pred božji stol?

Milina ta in ta krasota
najdražji nje zaklad . . . Od vrat
približam k postelji se tiho,
približam tiho se ko . . . tat.

Ko tat? Trpim li, da pod oknom
brez kazni bi me kdo psoval?
Hitim iz sobe, iščem, iščem —
zaman do jutra sem iskal . . .

5.

O ljubica — en sam poljub!
Kaj v stran obračaš se ledeno?
Pomakniva se bliže vkup,
h kolenu stisni se koleno.

Dekletu zardi obraz
in prsi dvigajo se burno:
»Navade take ni pri nas!«
šepeče glasek nesigurno.

Tresoči, jezni glasek ti,
ah, kdo li naj ti to verjame,
če nje zaljubljene oči
drugače govorijo zame?

Objamem ljubico tesnó,
zaman mi revica medene
odmika ustne — kar nekdo
še ože k sebi me oklene.

O ljubica — en hip samó:
Pri nas tako še ni navada!
»Oh, če pa je tako sladkó,
oh, če imam tako te rada!«

6.

Še prašaš me, ljubica, kake
si smrti umreti želim?
Naj v tvoje oči se zamaknem
in v njih se stopim, izgubim.

Ko kapljica rose za rana
samotno na veji visi,
jutranjemu solncu se čudi,
pod njega vročino shlapi . . .

7. Sveta noč.

Sveta noč, ljubezni polna!
Zvezdic trop nebeških zlat
svit miru v temo obupa
tiho lije ko takrat . . .

Krog zelenega drevesca
si podajejo roké,
iz oči se radost smeje,
lučke blaženo goré.

Kar preteklost pokopala
je veselih, srečnih dni,
kar jih sluti duša čista,
en večer jih obudi.

Jaz na postelji z oprto
glavo sam sedim doma . . .
Ah, zaspati dnes ne morem,
noč miru — miru ne da.

Za menoj brez mej puščava,
vidim sled le svojih nog,
pred menoj zijá samota
ko prepad brez dna globok.

Daj, o noč, ljubezni polna —
če je sodba mojih zvezd
brez prijateljev samota —
da ostanem sebi zvest!

8. Menihovo gorje.

Menih ti lepi, mladi,
po polju gledati nikar!
Če je na grmu cvetje,
če v gnezdju ptič — kaj tebi mar?

Z ženico svojo mlado
na polju orje kmetič mlad,
ljubezen lajša delo,
ljubezen trudne vabi v hlad.

Po ravnem polju gleda
visoko z okna mlad menih,
v oko mu solza kane,
privre iz prsi žalen vzdih:

»Ves svet je moj bil nekdej,
sedaj pa več nikdar, nikdar!
Zakaj le jaz žalujem,
ko veseli se vsaka stvar?«

»Roké si dal za delo,
da gledam lepi svet — oči;
zakaj, o Bog, čuteče
pa v prsih mi srce gori?«

Pač težko je umreti,
če poln imaš družine hram,
še teže je živeti,
če dolge dneve šteješ sam!

9. Moj epitaf.

Ponižno ti naznanjam,
veliki duh bodočih dni:
O sreči, miru sanjam,
ki svetu ga prineseš ti!